

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 15CoP/15/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5823200316
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Mejstřík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5823200316.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Mejstříka a členiek senátu Mgr. Silvie Tisovej a JUDr. Miriam Štillovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté dieťa: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom u matky, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Námestovo, IČO: 30 794 536, dieťa rodičov: matka C. D., nar. XX.XX.XXXX, pobytom E., F. XXX, a otec G. B., nar. XX.XX.XXXX, pobytom H. I. XXX, o návrhu matky na zvýšenie výživného, na odvolanie otca voči rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 3P/20/2023 - 77 zo dňa 10.08.2023 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č. k. 3P/20/2023 - 113 zo dňa 12.10.2023, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 12.10.2023 potvrdzuje.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom č. k. 3P/20/2023 - 77 zo dňa 10.08.2023 Okresný súd Námestovo (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvostupňový súd“) zvýšil vyživovaciu povinnosť otca voči maloletej (mal.) A. na sumu 180 eur mesačne počnúc 02.03.2023, pričom nedoplatok na zvýšenom výživnom za obdobie od 02.03.2023 do 10.08.2023 (do vyhlásenia rozsudku) v celkovej výške 352,25 eur otca zaviazal zaplatil k rukám matky do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne poznamenal, že dochádza k zmene rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 2P/90/2016 - 183 zo dňa 09.11.2017 v časti výroku I. týkajúcej sa vyživovacej povinnosti otca (výrok I.). O trovách konania rozhodol podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu (výrok II.).

Prvostupňový súd poukázal na to, že došlo k zmene pomerov na strane mal. dieťaťa, ktoré je vo veku takmer 10 rokov, od 01.09.2023 bude navštevovať 4. ročník základnej školy, pričom jej stretávanie s otcom je len sporadické. Konštatoval aj zmenu pomerov na strane matky, ktorej pribudla vyživovacia povinnosť k dcére A. vo veku 1 roka a 4 mesiacov; matka je nezamestnaná, bez príjmu, dávky v nezamestnanosti poberala do 03/2023 vo výške 450 eur, pričom rodičovský príspevok na mal. A. poberá jej otec. Na strane otca nezistil zmenu pomerov, tento je stále evidovaný ako nezamestnaný bez dávok v nezamestnanosti, žije u svojich rodičov a stará sa o mal. syna J., pričom podľa vlastného vyjadrenia mal do 02/2023 príjem 550 až 600 eur mesačne z pomocných prác na stavbách. K reálnym zárobkovým schopnostiam a majetkovým pomerom otca súd prvej inštancie uviedol, že podľa jeho názoru sa tento účelovo vyhýba súdnym pojednávaniam a nepredkladal žiadne doklady o svojich príjmoch ani výdavkoch; vzhľadom k tomu u neho vychádzal z príjmu minimálne 600 eur mesačne netto, na základe brigádnickej činnosti v oblasti stavebníctva, pričom poukázal aj na možnosti otca vykonávať prácu v oblasti bezpečnostných služieb tak ako tomu bolo v minulosti. Za primerané považoval výživné vo výške 180 eur mesačne. Po odpočte tejto sumy, ako aj po odrátaní jeho nevyhnutných výdavkov (ustálených v sume 150 eur mesačne na chod domácnosti u jeho rodičov, 40 eur na paušál a 45 eur na

náklady v predškolskom zariadení jeho mal. syna) mu podľa názoru prvostupňového súdu zostáva ešte suma 185 eur na jeho potreby alebo potreby syna J., na ktorých by sa však mala podieľať aj jeho matka, ak s ním nežije v spoločnej domácnosti. Súd prvej inštancie zohľadnil aj všeobecné zvýšenie životných nákladov. Náklady dieťaťa považoval za riadne preukázané; bežné výdavky ustálil v sume 150 eur, ďalšie výdavky mala matka na mimoškolské aktivity dieťaťa, zdravotnú starostlivosť a v spojení s 1. svätým prijímaním. Z lustrácie zo Sociálnej poisťovne zistil, že otec bol v období od 21.09.2022 do 31.01.2023 zamestnaný s vymeriavacím základom 675,77 eur a ku dňu 06.06.2023 mu boli vyplácané dávky.

Nedoplatok na zvýšenom výživnom za obdobie od 02.03.2023 do 10.08.2023 určený ako rozdiel medzi zvýšeným výživným a dosiaľ určeným výživným 90 eur resp. medzi výživným zaplateným v sume 105 eur mesačne s výnimkou mesiacov 07/2023 a 10/2023.

Nakoľko v základnom rozsudku súd prvej inštancie opomenul rozhodnúť o celom matkou uplatnenom nároku na zvýšenie výživného, doplnčiacim rozsudkom zo dňa 12.10.2023 rozhodol o zvýšení výživného aj za obdobie od 21.02.2023 do 01.03.2023, dôvodiac rovnako ako v základnom rozsudku. Nedoplatok na zvýšenom výživnom vypočítal ako rozdiel medzi zvýšeným výživným (180 eur) a sumou skutočne uhradenou za uvedené obdobie, zohľadniac počet dní v danom období (57,42 - 33,50 = 23,92 eur), ktorú sumu otca zaviazal uhradiť do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V doplnčacom rozsudku taktiež rozhodol o náhrade trov konania podľa § 52 CMP.

2. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie otec namietajúc jeho vecnú aj právnu nesprávnosť, nedostatočné vyhodnotenie skutkového stavu ohľadne zmeny pomerov tak na strane potrieb maloletej, ako aj na strane zvýšenia majetkových a príjmových možností povinného rodiča. Mal za to, že svoje príjmové a majetkové pomery ozrejmil pri pohovore s kolíznym opatrovníkom, ktorého vzhľadom na ním podanú správu považoval za zaujatého. Namietal, že svoju neprítomnosť na informatívnych stretnutiach riadne ospravedlnil dokladom o práceneschopnosti. Tvrdil, že na pojednávaní nariadené na deň 06.07.2023 a 10.08.2023 sa nemohol dostaviť pre chorobu, resp. zubné ošetrovanie svojho syna vyžadujúce akútne ošetrovanie. Namietal, že mu nebolo oznámené neakceptovanie jeho ospravedlnenia s tým, že sa bude pojednávať a rozhodovať v jeho neprítomnosti. Aj ním navrhnuté výživné v sume 130 eur považoval nad svoje pomery, hoci chápe zvýšenie nákladov na strane maloletej A.. Pripomenul, že nielen matke, ale i jemu pribudla vyživovacia povinnosť k mal. synovi, na ktorého jeho matka nad rámec minimálneho výživného 40 eur neprispieva. Poukázal na to, že so synom bývajú častejšie chorí, a preto príjem z brigád či pomocných prác už nedosahuje a je poberateľom dávky v hmotnej núdzi. Podľa neho súd prvej inštancie mohol a mal uvedené skutočnosti zistiť z dostupných registrov a databáz. Rozporoval, že by sa o dcéru nezaujímal, pričom matka podľa jeho tvrdenia zmenila dcéru pobyt bez jeho súhlasu. Aj jeho rodičia prispievali mal. A. hotovosťou a darčekom, taktiež plnil výživné, a to aj vo vyššej miere i vtedy, pokiaľ bola u neho polovinu mesiaca. Namietal, že odkedy má od februára 2023 v starostlivosti syna, má obmedzené možnosti sa zamestnať, prípadne vycestovať za prácou na turnusy; vyššie náklady má aj s nástupom syna do 1. ročníka základnej školy.

Podľa jeho názoru z odôvodnenia rozsudku nemožno zistiť, z akých výdavkov matky sa vychádzalo pri určení výživného 180 eur, ak nie sú vyčíslené konkrétne mesačné výdavky maloletej. Má za to, že neboli preukázané žiadne mimoriadne výdavky, keďže maloletá navštevuje základnú školu v mieste bydliska. Poukázal tiež na to, že matka je dobrovoľne nezamestnaná, čím sa vzdala príjmu, pričom sa vzdala aj rodičovského príspevku, ktorý poberá otec jej druhej dcéry. Tieto skutočnosti považoval za nevyhodnotené. Pokiaľ nedoložil doklady o svojich príjmoch, mal za to, že tieto si súd prvej inštancie zistí sám v rámci vyšetrovacej zásady. Tvrdil, že v jeho možnostiach nie je dosahovať príjem 600 eur mesačne, navyše je toho času práceneschopný. Nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého by sa na potrebách jeho syna J. mala podieľať aj matka maloletého; táto sa s ním nestretáva, nič neplatí a so starostlivosťou o neho mu pomáhajú jeho rodičia, ktorí majú svoj vek a navyše jeho matka opatruje svoju starú matku.

Za nesprávne považoval aj vypočítanie zameškaného výživného namietajúc, že mu neboli povolené ani splátky. Výživné 180 eur považoval za ohrozujúce jeho existenciu.

Navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

3. V odvolaní podanom voči doplnujúcemu rozsudku sa otec pridržiava argumentácie uvedenej v odvolaní voči napadnutému rozsudku. Doplnil, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil skutočnosť jeho dlhšiu dobu práceneschopnosti (od 06.09.2023, t. j. viac ako 2 mesiace), keď nemôže dosahovať príjem zo zamestnania. Podľa jeho názoru uvedená skutočnosť bola zistiteľná z dostupných registrov a databáz, pričom súd prvej inštancie nemôže sám vlastnou úvahou hodnotiť jeho zdravotné problémy, ak ho lekár

ako odborník uzná za dočasne práceneschopného. Poukázal na to, že má neurologické problémy, trpí silnými závratmi, ktoré prichádzajú nečakane, jeho stav sa nezlepšuje a bráni mu vykonávať práce na stavbe. Uvedené okolnosti však podľa neho súd prvej inštancie ani nezisťoval.

4. K odvolaniu sa vyjadrila matka tak, že otec mal možnosť štyrikrát svoje tvrdenia obhájiť, pričom na informatívne stretnutia a na pojednávania sa nedostavil, čo vníma ako naťahovanie času a nerešpektovanie súdu prvej inštancie, ktorý ho vyzýval na zdokladovanie svojich príjmov aj výdavkov. Mala za to, že pokiaľ syn J. bol do 16.02.2023 v starostlivosti jeho matky K. B., s ktorou otec býva v jednej domácnosti, mohla sa táto o J. postarať aj v deň pojednávania a ísť s ním k lekárovi. Poukázala na to, že ona, aj keď má dve deti, si uvedené vedela zabezpečiť. Podľa nej ani skutočnosť, že mal. J. navštevuje základnú školu, otcovi nebráni sa zamestnať, keďže aj ona bola roky s mal. A. sama, pričom jej s nástupom dieťaťa do 1. ročníka stúpili výdavky už v roku 2017.

Poprela, že by otec plnil svoju výživovacu povinnosť riadne a včas, nakoľko sa stalo, že výživné neposlal a musela ho vymáhať cestou exekútora; rovnako teraz za mesiace júl, august a september 2023. Rozhodnutie o odvolaní ponechala na úvahe odvolacieho súdu.

5. Kolízny opatrovník sa k podanému odvolaniu vyjadril tak, že zvýšenie výživného je v záujme mal. dieťaťa, a preto navrhol napadnutý rozsudok ako aj dopĺňací rozsudok potvrdiť.

6. Otec v odvolacej replike uviedol, že sa nestotožňuje sa názorom kolízneho opatrovníka, podľa ktorého je zvýšenie výživného v záujme mal. dieťaťa, nakoľko musí zodpovedať aj možnostiam a schopnostiam povinného rodiča. Pokiaľ matka tvrdila, že sa mal sám pred súdom prvej inštancie obhájiť, upozornil, že ide o konanie nesporné a je povinnosťou súdu prvej inštancie zistiť skutočný stav vecí. K námietke matky o nezdokladovaní príjmov z jeho strany tvrdil, že je nezamestnaný, nemá príjem, iba štátne dávky. Za bezpredmetné považoval tvrdenia matky, podľa ktorých sa o jeho syna mohla postarať jeho matka, keďže syn bol zverený jemu a matka opatruje svoju starú matku. Situáciu, v ktorej sa momentálne nachádza, a svoje možnosti dosahovať príjem považoval za obmedzené.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“ v spojení s § 3 ods. 5 CMP), preskúmal vec v intenciách ust. § 65 a § 66 CMP a postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 2 ods. 1 CMP rozsudok prvoinštančného súdu v spojení s dopĺňacím rozsudkom zo dňa 12.10.2023 podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. Odvolací súd dospel k záveru, podľa ktorého súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, ktoré následne správne právne posúdil a pri rozhodovaní vychádzal zo zásad stanovených Zákomom o rodine týkajúcich sa výživovacej povinnosti rodičov k nezaopatreným deťom. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto len konštatuje správnosť jeho záverov, pričom uvádza, že otec v odvolaní neuviedol žiadne dôvody, ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový alebo právny stav, resp. s ktorými by sa už nevysporiadal súd prvej inštancie.

9. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že vzhľadom na prvostupňovým súdom zistený skutkový stav taktiež považoval za preukázané, že je v možnostiach a schopnostiach otca vykonávať práce, ktoré nevyžadujú vyššie ako základné vzdelanie, resp. ktoré vykonával brigádne aj predtým v minulosti t. j. rôzne práce v stavebníctve alebo brigádne práce, ale aj iné manuálne práce, prácu vo výrobe, maloobchode, veľkoobchode a podobne.

Hoci v čase posledného určenia výživného bol otec taktiež nezamestnaný, dlhodobo evidovaný uchádzač o zamestnanie, napriek tomu dokázal dosiahnuť príjem 600 eur mesačne. Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na celkový nárast miezd od roku 2017 by aktuálne za takéto práce mohol dosahovať nielen príjem vo výške minimálnej mzdy (v roku 2023 v sume 700 eur a od roku 2024 v sume 750 eur brutto, čo zodpovedá čistej mzde vo výške 569, resp. 615 eur netto), ako to ustálil súd prvej inštancie, ale aj príjem vyšší, cca do 1.000 eur mesačne, pokiaľ nie je práceneschopný. Odvolací súd v súvislosti s uvedením tohto potenciálneho príjmu poukazuje príkladmo na údaje zo Štatistického úradu, podľa ktorých priemerná mzda v stavebníctve dosiahla v roku 2017 výšku 670 eur, no v roku 2023 už výšku 1.025 eur, a to ide o najslabšie ohodnotené pracovné odvetvie v národnom hospodárstve. Príjem vo výške 1.000 eur zodpovedá jeho mladému veku a hoci sa otec v konaní bránil zhoršeným zdravotným stavom, takéto skutočnosti nepreukázal.

10. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že argumentácia otca ohľadne jeho zhoršeného zdravotného stavu neobstojí, keďže okrem potvrdenia o dočasnej práceneschopnosti s diagnózou F.42 (ošial - vertigo, t. j. závrat) v konaní nepredložil inú lekársku správu o svojom zdravotnom stave. Odvolací súd nepopiera, že diagnózu či nutnosť práceneschopnosti určuje lekár – odborník, avšak otec v konaní nepreukázal ani netvrdil, že jeho neschopnosť pracovať je dlhodobá (spravidla nad jeden rok nepretržite), kedy by mohol byť uznaný za osobu s takou mierou zníženej pracovnej schopnosti, že by mu mohol byť priznaný invalidný dôchodok. Pokiaľ on sám uvedené okolnosti netvrdil a ani v tomto smere žiadne dôkazy nepredložil, nebol dôvod (prejudiciálne) posúdiť zdravotný stav otca inak, prípadne za týmto účelom iniciatívne vyhľadávať dôkazy.

11. Vo väzbe na uvedené k odvolacej námietke otca o nedostatočnej iniciatíve súdu prvej inštancie pri vykonávaní dokazovania odvolací súd dodáva, že v prvom rade je na účastníkovi konania, aby splnil svoju povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Poukazuje pritom na ustálenú judikatúru, podľa záverov ktorej v mimosporových konaniach sa síce uplatňuje tzv. vyšetrovacía zásada, ukladajúca súdu povinnosť vykonať aj iné dôkazy potrebné na zistenie skutočného stavu, hoci ich účastníci konania nenavrhlí, avšak nejde o povinnosť súdu pátrať po dôkazoch, nakoľko vyšetrovacía zásada nenahrádza dôkaznú aktivitu účastníka konania (viď napr. rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7CoP/36/2014). Z účelového výkladu článku 6 CMP možno tiež vyvodiť, že v konaní o určenie výživného má súd dôkladne zisťovať najmä potreby a náklady dieťaťa, ako aj príjem a majetok povinnej osoby, na základe ktorých sa vyživovacia povinnosť určuje. V danom prípade súd prvej inštancie si túto povinnosť splnil a pokiaľ otec nepredložil doklady o svojom príjme, tieto zisťoval prostredníctvom jemu dostupných údajov zo Sociálnej poisťovne (č. l. 38 a 55 spisu).

12. Odvolací súd dopĺňa, že v konaní bol otcovi poskytnutý dostatočný priestor na uplatnenie jeho procesných práv, o následkoch nevyužitia ktorých bol aj poučený. K námietke otca, podľa ktorej sa pojednávanie dňa 10.08.2023 uskutočnilo v jeho neprítomnosti, pričom došlo aj k rozhodnutiu vo veci samej, dodáva, že otec sa z uvedeného pojednávania síce ospravedlnil, avšak o jeho odročenie nepožiadaval. Procesný postup súdu prvej inštancie, keď následne pojednávanie vykonal a na ňom aj rozhodol, bol preto súladný s ust. § 183 CSP, a teda nedošlo k odňatiu možnosti otca uplatniť pred prvostupňovým súdom jemu patriace práva. Pre úplnosť je nutné dodať, že išlo už o druhé pojednávanie vytýčené vo veci, z ktorého sa otec ospravedlnil.

13. Odvolací súd má za to, že z vykonaného dokazovania nevyplýva žiadna okolnosť, ktorá by bránila otcovi zamestnať sa. V konaní bolo preukázané, že práceneschopnosť otca bola len dočasná, pričom v kontexte už uvedeného nie sú jeho zdravotné ťažkosti takej závažnosti a rozsahu, aby mu úplne bránili nájsť si zamestnanie. Navyše je evidovaný ako uchádzač o zamestnanie, z ktorej evidencie mu okrem iného vyplýva aj povinnosť aktívne si prácu hľadať. Argumentácia, že mu v tom bráni výkon osobnej starostlivosti o ďalšie mal. dieťa (na 1. stupni školskej dochádzky) neobstojí; väčšina rodičov sa o svoje deti osobne stará aj popri zamestnaní. Odvolací súd podčiarkuje, že otec by mal vynaložiť maximálne úsilie, aby si mohol plniť vyživovaciu povinnosť voči nezaopatrenej dcére, a to v primeranom rozsahu, ktorý zodpovedá potrebám dieťaťa na I. stupni základnej školy. Dosiaľ určené výživné v sume 90 eur mesačne vzhľadom na zistený skutkový stav možno považovať za nedostatočné, a to najmä, ak osobnú starostlivosť o dieťa vrátane zabezpečenia bývania vykonávala najmä matka a otec sa s dcérou stretáva len sporadicky, a to najmä cez prázdniny. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že matka príspevky otca nad rámec výživného netajila.

14. Odvolací súd sa taktiež plne stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého už uplynutie 6 rokov od času, kedy výživné naposledy bolo určené, je podstatnou okolnosťou odôvodňujúcou zvýšenie výživného. Pokiaľ otec poukazoval na to, že mu pribudla vyživovacia povinnosť k synovi J., nar. XX.XX.XXXX, táto existovala už v čase predchádzajúceho rozhodnutia sp. zn. 2P/90/2016 zo dňa 09.11.2017. Ak otcovi výživné od matky mal. J. nepostačuje, môže požiadať o jeho zvýšenie; v prípade neplatenia výživného môže toto dať vymáhať alebo požiadať o náhradné výživné.

15. Odvolací súd považoval za nedôvodnú aj námietku, podľa ktorej sa matka vzdala svojho príjmu; táto je evidovaná nezamestnaná rovnako ako otec. Opätovne odvolací súd poukazuje, že matka si plní vyživovaciu povinnosť aj osobnou starostlivosťou a zabezpečením bývania. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že partner matky je poberateľom rodičovského príspevku; z týchto príjmov sú potom hradené potreby celej rodiny. Odvolací súd zdôrazňuje, že ani v prípade ustálenia vyššieho

potenciálneho alebo i reálneho príjmu matky by uvedené nemalo za následok zníženie rozsahu vyživovacej povinnosti otca. Ani vyšší príjem jedného rodiča nezavaruje totiž druhého rodiča povinnosti plniť si vyživovaciu povinnosť podľa jeho možností a schopností.

16. Odvolací súd teda dospel k záveru, podľa ktorého súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie nielen ohľadne príjmových a majetkových pomerov rodičov (vrátane verejne dostupných registrov), ale aj potrieb mal. dieťaťa a v tejto časti je aj rozhodnutie dostatočne odôvodnené. Jednotlivé výdavky (aj výdavky maloletej) matka vyčíslila v rámci návrhu na začatie konania, pri šetrení pomerov kolíznym opatrovníkom, ako aj na pojednávaní, k príjmom a výdavkom v domácnosti predložila aj listinné dôkazy, na ktoré súd prvej inštancie aj riadne poukázal v bode 7. odôvodnenia napadnutého rozsudku. Námitky zo strany otca preto neboli v tomto smere dôvodné. Podľa názoru odvolacieho súdu išlo o bežné a akceptovateľné výdavky mal. dieťaťa zodpovedajúce jeho veku, ktoré by ani nemuseli byť v konaní osobitne preukazované, keďže súd ich pozná z vlastnej praxe. Podľa názoru odvolacieho súdu je nutné preukazovať len také výdavky týkajúce sa napr. zdravotného stavu a záujmovej činnosti, ktoré presahujú bežný rámec (napr. ťažké zdravotné postihnutie a s tým spojená nutnosť zakupovania zdravotných pomôcok, absolvovanie rehabilitácií alebo športová činnosť súťažného charakteru, pri ktorej sú vysoké výdavky na športovú výstroj, cestovanie a pod.), čo nie je daný prípad. Preukazovanie bežných potrieb by viedlo k nezmyselnému rozširovaniu obsahu spisu. Obdobne to platí aj o výdavkoch matky. V prejednávanej veci matka, ako aj maloleté dieťa majú len bežné výdavky, ktoré bolo možné na základe vykonaného dokazovania vyhodnotiť a ustáliť a za účelom ich preukázania matka doložila aj listinné dôkazy.

17. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie vyčíslil správne aj nedoplatok na zvýšenom výživnom, pričom v tejto časti považuje napadnutý rozsudok aj doplniaci rozsudok za riadne odôvodnený. Je zrejmé, k akým sumám súd prvej inštancie prihliadal a ako k rozdielu medzi zvýšeným výživným a hradeným výživným dospel (vrátane alikvotných častí mesiaca).

18. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd považujúc odvolanie za nedôvodné, napadnutý rozsudok v spojení s doplniacim rozsudkom potvrdil.

19. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 CSP v spojení s § 52 CMP.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 (za) : 0 (proti).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).